

Основания и основни доводи

В жалбата си Lidl Stiftung & Co. KG излага три основания за отмяна на обжалваното решение:

- 1) нарушение на член 42, параграфи 2 и 3 от РМО ⁽¹⁾ и на правило 22, параграфи 3 и 4 от Регламента за прилагане на РМО ⁽²⁾, във връзка с член 15, параграф 1 от РМО поради неправилно тълкуване от Общия съд на изискванията за доказване на реалното използване на спорната марка по смисъла на посочените разпоредби;
- 2) нарушение на член 15, параграф 1, буква а) от РМО, във връзка с член 42, параграфи 2 и 3 от същия поради неправилното тълкуване от Общия съд на условията, които са необходими, за да се приеме, че използването на по-ранната марка в по-различна форма от тази, в която тя е регистрирана, представлява реално използване по смисъла на член 15, параграф 1 от РМО;
- 3) нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от РМО поради неправилно тълкуване от Общия съд на изискванията относно оценката на вероятността от объркване.

Основните доводи могат да се представят накратко както следва:

По отношение на първото основание, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че апелативният състав правилно преценил три недатирани снимки и няколко фактури като убедителни и обективни доказателства, достатъчни, за да се докаже реалното използване на по-ранната марка, по-специално по отношение на естеството на използването.

По отношение на второто основание, Общият съд не взел предвид обстоятелството, че член 15, параграф 1, буква а) от РМО имал характер на изключение и че от съображения за правна сигурност и предвидимост изисквал стриктно и стеснително тълкуване и оценка на всички елементи на марката във формата, в която била регистрирана. Ето защо Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като потвърдил заключението на апелативния състав, че формата, в която се използвала марката, представлявала реално използване, след като не променяла отличителния характер на по-ранната марка във формата, в която тя била регистрирана, тъй като апелативният състав не взел предвид всички елементи на по-ранната марка.

По отношение на третото основание, Общият съд тълкувал неправилно член 8, параграф 1, буква б) от РМО, тъй като в своята оценка на заключението на апелативния състав относно сходството на знаците и вероятността от объркване не взел надлежно предвид факта, на първо място, че степента на внимание на съответните потребители е по-скоро висока, на второ място, че средният потребител обикновено възприема марката като едно цяло и не се впуска в изследване на различните ѝ детайли и, на трето място, че само ако всички други компоненти на марката са незначителни, преценката на приликата би могла да се направи единствено въз основа на доминиращия елемент. Ако бил взел предвид посочените аспекти, Общият съд нямало да приеме, че е налице вероятност от объркване.

Тъй като следователно обжалваното решение не било в съответствие с разпоредбите на РМО, Lidl Stiftung & Co. KG иска то да бъде отменено.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ, L 78, стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189).

**Преюдициално запитване от Audiencia Nacional (Испания), постъпило на 2 юни 2014 г. —
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)/Tyco Integrated
Security S.L. и Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.**

(Дело C-266/14)

(2014/C 282/25)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Nacional — Sala de lo Social

Страни в главното производство

Ищец: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones Obreras (CC.OO.)

Ответници: Tyco Integrated Security S.L. и Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios S.A.

Преюдициален въпрос

Трябва ли член 2 от Директива 2003/88/ЕО ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че времето, прекарано в придвижване, в началото и в края на работния ден, от работник, който няма фиксирано работно място, а трябва всеки ден да се придвижва от мястото, където живее, до обект на даден клиент на предприятието, който всеки ден е различен, както и да се връща от обект на друг клиент, който също е различен (въз основа на предоставен му от предприятието предния ден маршрут или пътен лист), които обекти са разположени винаги в границите на дадена по-малко или повече обширна географска зона, при фактическата обстановка по главното производство, описана при основанията за отправяне на преюдициалното запитване, представлява „работно време“ по смисъла на определението на това понятие, дадено в посочената разпоредба от директивата, или напротив, същото следва да се счита за „почивка“?

⁽¹⁾ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3)

Жалба, подадена на 30 май 2014 г. от Buzzì Unicem SpA срещу решение на Общия съд (седми състав), постановено на 14 март 2014 г. по дело T-297/11, Buzzì Unicem SpA/Европейска комисия

(Дело C-267/14 P)

(2014/C 282/26)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Buzzì Unicem SpA (представители: C. Osti, A. Prastaro и A. Sodano, avvocati)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Да се отмени изцяло или отчасти обжалваното решение и съответно:

- да се отмени изцяло обжалваното решение поради липса или недостатъчност на мотивите и произтичащото от това нарушение на правото на защита на дружеството, както и поради нарушение на принципа на добра администрация;
- да се отмени изцяло обжалваното решение поради превишаване и злоупотреба с правомощия, и последвалото от това разместване на доказателствената тежест;
- да се отмени изцяло или отчасти обжалваното решение поради превишаване на правомощията, предоставени на Комисията от член 18 [от Регламент № 1/2003], поради нарушение на принципите на пропорционалност и на добра администрация, липса на предварително състезателно производство и нарушение на добрите практики на Комисията;
- да се отмени обжалваното решение в частта, в която на Buzzì Unicem са възложени съдебните разноски във връзка с първоинстанционното производство;
- да се осъди Комисията да поеме съдебните разноски по настоящото производство, както и тези, които се отнасят до дело T-297/11.

Основания и основни доводи

А. Първо основание — грешка при прилагане на правото, липса на мотиви или недостатъчни мотиви във връзка с оплакванията за нарушаване на правото на защита и на принципа на добра администрация

С първото основание Buzzì Unicem твърди, че обжалваното решение е засегнато от грешка при прилагане на правото и от липсата или недостатъчност на мотивите в частта, в която се приема, че общото позоваване на предполагаеми нарушения в решението, с което се образува производство за нарушение, е достатъчно основание за искането за предоставяне на информация по член 18, параграф 3, тъй като съдържа изискваната от тази разпоредба „минимална степен на яснота“ по отношение на предмета и целта на искането.